

Forslagsstillerne nævner desuden, at muligheden for at deltage i aktiviteter uden for fængslet skal begrænses, hvis den indsatte er undvejet fra et åbent fængsel. Jeg går ud fra, at der hermed menes, at den indsattes muligheder for udgang skal begrænses. Ifølge de gældende regler vil der stort set altid blive fastsat en udgangskarantæne for en vis periode, hvis en indsat er undvejet. Når spørgsmålet om udgang på ny skal overvejes, vil der efter reglerne skulle foretages en skærpet vurdering af misbrugsrisikoen.

Jeg mener på den anden side ikke, at en undvigelse tidligere i afsoningen automatisk skal føre til, at den indsatte er udelukket fra udgang resten af afsoningen. Udgang er et meget væsentligt element i bestræbelserne på, at den indsatte skal leve en tilværelse uden kriminalitet. Det er dels af stor betydning, at den indsatte kan bevare tilknytningen til sin familie, dels er det vigtigt i udslusningsfasen at kunne tilrettelægge udgangen, så den indsatte får mulighed for aktivt at deltage i forberedelsen af sin løsladelse. Det kan f.eks. være udgang for at søge arbejde eller bolig. På den baggrund er det min opfattelse, at spørgsmålet om udgang fortsat skal bero på en konkret vurdering, hvori der naturligvis vil indgå en vurdering af misbrugsrisikoen.

Med hensyn til beslutningsforslagets punkt 2 om sanktioner i tilfælde af undvigelse fra et lukket fængsel vil jeg understrege, at der i dag er mulighed for at ikende en indsat, der er undvejet fra et lukket fængsel, en disciplinærstraf i form af straffecelle, dvs. at den indsatte bliver isoleret for et bestemt tidsrum.

Hvis man mener, at den indsatte er undvigelsestruet, er der endvidere mulighed for at anbringe ham i enrum. Den form for anbringelse er også en isolation, men den er fremadrettet og af præventiv karakter, og den kan derfor finde sted, så længe man mener, at den indsatte er undvigelsestruet.

Hvis en indsat afsoner straffen for grov kriminalitet, hvor den pågældende har brugt våben, og under afsoningen er undvejet eller har forsøgt at undvige ved brug af våben eller andre personfarlige metoder, er der i dag mulighed for, at den indsatte kan anbringes i isolation i en særlig sikret celle, en såkaldt supercelle, under særlige restriktive forhold. En sådan anbringelse forudsætter, at der er risiko for, at vedkommende vil undvige på ny.

Spørgsmålet om eventuel ændring i principperne for fordelingen af de indsatte i kriminalforsorgens forskellige institutioner overvejes i øvrigt for tiden i det såkaldte differentieringsudvalg under Direktoratet for Kriminalforsorgen under lederskab af Lars Nordskov Nielsen.

Forslagets punkt 3 og 4 indebærer en særskilt kriminalisering af undvigelser ved en forlængelse af den idømte frihedsstraf på op til 25 pct.

Det har tidligere været strafbart at undvige for flere indsatte i forening. Bestemmelsen herom i straffeloven udgik i 1973. Og det fremgår af forarbejderne til straffelovsændringen, at bestemmelsen i det store hele ikke blev anvendt i årene op til 1973.

Indtil 1973 var der også mulighed for, at indsatte, der undveg, administrativt kunne ikendes straffecelle med strafforlængende virkning. Den idømte straffid kunne dog ikke forlænges mere end med en tredjedel. Bestemmelsen blev ophævet bl.a. med den begrundelse, at der var meget principielle betænkeligheder ved en ordning med administrativ forlængelse af en idømt straf uden de særlige processuelle garantier, der ligger i en domstols behandling af en sag.

Det er min opfattelse, at vi ikke skal gå tilbage til en retstilstand, vi forlod for et kvart århundrede siden, og som man dengang bl.a. anså for særdeles betænkelig ud fra retssikkerhedsmæssige betragtninger. I øvrigt skal man også være opmærksom på, at hvis den indsatte har begået kriminalitet i forbindelse med eller under undvigelse, vil der kunne rejses en ny straffesag mod den pågældende for disse forhold.

Samlet er situationen altså den, at undvigelse langt fra er omkostningsfrie for den dømte, og det skal det afgjort heller ikke være. Men sanktionerne i tilfælde af undvigelse skal være nuancerede og afspejle både sikkerheds- og resocialiseringsmæssige hensyn, og det krav lever beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti langt fra op til.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

**Lotte Bundsgaard (S):**

I Socialdemokratiet forsøger vi at opretholde et rimelig afbalanceret forhold til de sanktioner, vi idømmer indsatte i vore fængsler. Sanktionerne skal være både forebyggende, præventive og sikre en intakt retsfølelse i den danske befolkning.

Da vi ønsker, at alle tre elementer i sanktionerne skal være gældende, er vi ikke faldet i en